

„Jeg skal tænke over det,“ sagde han og talte saa ikke mere om Sagen.

Da Doktoren var kørt, gik han ind til sin Frokost, som han altid spiste alene. Til Middagsmaaltidet Klokken seks holdt han derimod af at have Selskab. Foruden Sygeplejersken var da Inspektøren, Forvalteren og Mejeribestyreren tilstede. Desuden Arkitekt Schmidt, naar han kom herud fra Randers for at konferere med ham om Ejendommens Istandsættelse. Om Aftenen sad Frøken Hecht gerne inde i hans Stue og læste højt for ham, da hans Syn var svækket, saa han ikke godt taalte at arbejde ved kunstigt Lys. Undertiden spillede de et Parti *Bezique*, eller hun hjalp ham med at ordne Gaardens Arkiv.

Den unge, 23-aarige Brunette, der var kommen i hans Hus ved en Fejltagelse, havde efterhaanden gjort sig mere uundværlig her, end han var rigtig glad ved. Hun var det fordringsløseste lille Menneske, han havde kendt, og han havde med Bekymring tænkt paa, hvordan det skulde gaa ham, naar hun engang rejste.

Men nu var altsaa gamle Barbara fundet!

Efter Frokosten gik han ned i Parken, hvor han i denne Tid regelmæssigt tilbragte et Par Middagstimer i et Telt, der var rejst paa et lunt og solbeskinnet Sted og indeholdt et helt lille Værelse med Bord og Kurvestole.

Foran laa en stor Græsplæne. Gennem en bred Udhugning paa den anden Side var der Udsigt over Engene til de skovbevoksede Højder bag den modsatte Bred af Fjorden. Afstanden var godt en halv Snes Kilometer; men man kunde tydeligt se Støvringgaards røde Mure foran Skoven og i klart Vejr tælle Vinduerne.

I hans Barndom havde denne umaadelige Engflade været et ubeboet Land, et steppeagtigt Øde. Nu var der kommen baade Huse og Beplantninger derude, og ret ud for Gennemhugningen stod et af Højspændingsværkets pudsige smaa trappegavlede Murstenstaarne, der saae ud som Aflæggere af Egnens Kirker. Til Gengæld var Fortidens rige Fugleverden næsten forsvunden, disse store Flokke af Maager og Terner, som dengang sværmede over